

Begravelse.

Mandag foregikk Ole Jørgensen, Olsborgs begravelse under usedvanlig stor tilslutning. Man samledes i sørgehuset utover formiddagen og der blev bevertet med kaffe, sjokolade og kaker.

Skolebestyrer Bjørda1sbakke holdt en varm og vakker tale i sørgehuset, og tegnet et smukt og verdig minne ved den bortganges bære.

Det blev en sterkt virkende høitidsstund, da kisten blev avdekket efter gammel skikk og familien tok den siste avskjed med avdøde i det hjem hau hadde hatt så kjært og værnet så godt om.

Derefter blev kisten båret ombord i hans dampbåt «Heimdal», hvor den store del-takerskare var med og skibet gikk nordover sundet, svinget forbi Gibostad og tilbake til den vakre kirke på Bjorelvnes.

Fra «Heimdal» blev kisten ført til kirken, hvor der var fremmøtt mange mennesker. Kisten blev plassert oppe ved kordøren med et væld av blomster foran.

Efterat man hadde sunget salmen «Gud skal alting mage» ledsaget av orgelmusikk, tråtte sogneprest Høydahl frem og uttalte omtrent følgende:

I dag heises flaggene på halv stang i Lenvik til ære for Ole Jørgensen, Olsborg som stedes til sitt siste kvilested. Lenvik hadde mistet en sine største og beste sønner. Straks sognepresten var kommet til bygden, fikk han høre hvem Ole Jørgensen var. Han fikk høre at han var en formuende mann, men festet sig mindre ved det. Han fikk også høre at han var en hjertens god mann og en driftig mann utom de andre. Det er få bygder, som har så gode menn. Mange bygder har menn som samler sig større formuer, men ikke alle har en slik arbeidets adelsman som Ole Jørgensen var. Han arbeidet sig frem, men han forvaltet sin formue på en måte så den spredte glede om sig. Han hadde et åpent hjerte og var en god giver. Allikevel, om noen hadde kommet til ham og sagt, like før han døde, at han rolig å trykt kunde legge sig til å dø, når han så tilbake, måtte han vere inderlig fornøiet med det han hadde gjort.

Men slik så ikke avdøde på det. Han vilde ha svart som skreva står: Når vi har gjort alt hvad vi burde og skulde gjøre, så var det bare vår plikt. Det er ydmykhet som skal til, og Ole Jørgensen hadde den kristne ydmykhet. Han vilde ha sakt at ved livets slutt, da er det noe helt annet som får betydning. Det, som da gjelder er om du har funnet livets kjerne, Jesus Kristus vår frelser.

Den bortgagne Ole Jørgensen, Olsborg vilde ikke bare av sitt gode hjerte sprede sin rikdom til lys og trøst for andre, men måtte også vinne det største før hans liv sluknet: Frelseren Jesus Kristus.

Dette skal vi bevare som minne efter ham og vi ønsker fred over dette hans minne. Derefter intonerte orglet. «Jeg vet mig en søvn», og sangen og musikken fylte den vakre kirke med en stor høitidsstemning.

Landbruksskolebestyrer Lofthus tråtte så frem til kisten og la to kranser, en ifra Landbruksskolen og en fra Tuberkulosehjemmet. Han uttalte, at Ole Jørgensen hadde vært medlem av skolens overstyre. Skjønt han særlig på sitt eget område hadde vært den store foregangsmann, så spente hans interesser videre til alt som vedkom næring-slivet og da særlig også jordbruket. Han var den praktiske her som ellers, så det var ikke tilfeldigvis han kom med i Landbruksskolens hovedstyre. Og han blev en nyttig mann, som gjorde godt arbeide for skolen. Det var karakteristisk for ham, at han

støttet ethvert forslag, selv om det var av faglig art, når han skjønnte det var til gagn og nytte for skolen og dens virke.

Med takk skulde derfor en krans legges på hans bære.

Også Midtfylkets tuberkolosehjem hadde i høi grad grunn til å minnes avdøde. Uten ham hadde nok ikke Tuberkolosehjemmet vert bygget ennu. Han tok initiativet, selv tegnet han sig for et stort beløp (5000 kroner) og drev saken igjennen. Han var ikke lenge fra ord til handling, og han valgte det psykologiske øieblikk mens folk hadde penger.

Med takk for hans, grunnleggenda arbeide også på dette område skulde denne krans legges på hans bære.

Lærer Oskar Svendsen la en kras fra ham selv og sin familie og fra alle barna som ikke viste noe gildere enn å komme til Olsborg hver 17 mai og få Ole Jørgensen med under det norske flagg.

Telegrafbestyrer Domås la en krans med takk for avdødes virke Telefonselskapet.

Deretter blev sunget «Så vil vi nu sie hverandre farvel», hvorefter kisten blev båret ut mens kirkeklokkene klemtet sitt malmfulle farvel.

Og Ole Jørgensen, Olsborg kviler nu trygt og fredfullt i mor Norges jord.